

סבר אתה"ר א'סכא כי היכי דנקום
רגלן ס'ס'ס'ס' - מסחים כס.

וסבר אתנייה איפכא כי היכי דניקום
רבנן לאיסורא. אע"ג דקיי"ל (ספרי
פ' שופטים) דאסור להחליף דבריו של
התנא, וקעבר ע"ז משום לא תשיג גבול,
צ"ל דלאפרושי מאיסורא שרי.

[קלף א'ע'ע'ס]

אם שמע

דין ונראה לו שהלכה כך, מותר לאמרו בשם אדם גדול כי היכי

דליקבלי מיניה [מ'ס'ס'ס'ס' ק"ל]

אין הוכחה מפסחים כ"ז א וגטין כי ע"א מה שאמרו
דעת היתיד משמיה דרבים לפי שסמכה דעת שמואל ולוי לדעת רבי והוי רבים, ע' בבא מציעא
ה' ע"ב מדאפיך שמואל וברש"י שם, ועכ"פ הך דינא שבכדי שיקובלו דבריו מותר ליחס אותם
למי שלא אמרם אין להוכיח מכאן [מ'ק'י תס"ד (ספרי תס"ד) תתקצ"ט ס"ק ב']

שאם כי זכות היא לאדם שיוכר שמו בבי מדרשא הנה
גדולה הימנה היא שזוכה שתקבע הלכה כמותו, והו' שאמרו בב"ק ס"א א כך מקובלני מבית
דינו של שמואל הרמתי כל המוסר עצמו על דברי תורה אין אומרים דבר הלכה משמו כו',
כלומר חכם הממית עצמו באהלה של תורה זוכה שיקובלו דבריו כתורה שלימה ויצאת מרשות
היחיד שלו להקרא בסתם כדנקטו ברות רבה פ"ה א עשאה מסכתא וקבעה הלכה לדורות, וכן נהג
רבינו הקדוש במשנתו כשנראין לו דבריו של חכם שנה אותם בלשון חכמים אומרים, לא היה
בזה קפוח זכות האומר שלא הוזכר בבי מדרשא כיון שזכות יתירא היא שהוקבעו דבריו כתורה
שלימה

[ש"ס ס"ק ע']

מיהו יש להביא ראיה בס"ד לנידון דידן.
דמותר לשקר.

עוד כיוצא בזה מצינו בגמרא דפסחים
דף כ"ז עמוד א, אמר רב יהודה
אר"י אמר שמואל תנור שהסיקו בקלפי
ערלה או בקשין של כלאי הכרם, חדש
יותץ, ישן יוצן, אפה בו את הפת, רבי
אומר הפת מותרת וחכ"א הפת אסורה,
והתניא איפכא, שמואל איפכא תני, ואי
בעית אימא בעלמא קסבר שמואל הלכה
כרבי מחבירו ולא מחבירי, ובהא אפילו
מחביריו סבר אתנייה איפכא כי היכי
דניקום רבנן לאיסורא, ופירש רש"י אפכה
ואשנינה ויעשו בני אדם כמותם שהכל
הולכים אחרי רבים, שאם אני אומר הלכה
כרבי שהוא יחיד, לא יאמינו לי, עיין שם.

הנה מכל מקומות הנזכרים יש להוכיח
לנידון דידן דשרי לשקר כדי
להעמיד הדבר על אמיתותו.

[ש"ס רב ר'ס'ס'ס' ח"ה ח"ה ס'ס'ס'ס' א']